

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: V. S., narozený X
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1568/1, Praha,
proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2018, č. j. CPR-18376-7/ČJ-2017-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou dne 17. 12. 2018 Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 5. 2017, č. j. KRPS-82070-30/ČJ-2017-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy

žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci na stavbě spočívající ve pokládce zámkové dlažby, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, přestože podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž se na něj nevztahovala žádná z výjimek uvedených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně bylo prokázáno, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání v období od 10. 3. 2017 do 12. 3. 2017. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; pokud zde byly další skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, pak je měl sám v řízení uvést. Součástí správního spisu sice nejsou doklady svědčící o obchodní spolupráci žalobcova neznámého polského zaměstnavatele se společností H., s. r. o. (dále jen „H.“), z žalobcových tvrzení (např. že nezná název svého polského zaměstnavatele, zaměstnání v České republice mu měl zajistit zprostředkovatel V., který mu měl rovněž vyplácet odměnu) ale nepochybně plyne, že skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla naplněna. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem, kterého ani neoznačil, nebyl zjištěn žádný podklad, na základě něhož měl být žalobce vyslán na pracovní cestu. Bylo by tedy neúčelné a nadbytečné zjišťovat vztahy mezi neznámým polským zaměstnavatelem a společností H.. Délka vyhoštění v délce 6 měsíců byla stanovena přiměřeně, správní orgán I. stupně vzal v úvahu nejen druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání, ale také to, že se jedná o první zjištěný prohřešek podobné povahy a že žalobce se správním orgánem v řízení spolupracoval. Dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nebude nepřiměřený.
3. Žalobce namítá, že žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně namítá, že žalobce v době, kdy byl zajištěn policií, pracoval ve společnosti H. na základě platného pracovního povolení získaného prostřednictvím jeho polského zaměstnavatele, který jej vyslal na pracovní cestu do České republiky. Tím, že si správní orgány neopatřily doklady svědčící o jejich obchodním vztahu, porušily § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.
4. Dále žalobce nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, podle něhož může vycestovat na Ukrajinu, neboť tam stále probíhá vnitrostátní válečný konflikt. I ze závazného stanoviska vyplývá, že v Doněcké a Luhanské oblasti dochází k válečným zločinům a na denní bázi tam umírají civilisté. To má negativní dopad na obyvatelstvo celé Ukrajiny.
5. Konečně žalobce namítá, že neměl být vyhoštěn, ale měla mu být pouze stanovena povinnost opustit území České republiky. Nikdy se zde totiž nedopustil žádného nezákonného jednání, tím méně trestného činu. Nutnost vycestování by pro žalobce představovala nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

6. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly shodné s odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Ústní jednání se konalo dne 13. 2. 2018 v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalované, která se z jednání omluvila a nežádala jeho odročení. Žalobce setrval na stanovisku vyjádřeném již v žalobě. Zdůraznil, že nevykonával pracovní činnost nelegálně, neboť měl polské vízum a do České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem uvedeným v napadeném rozhodnutí.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 3. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu společnosti H., kde pracoval při pokládce zámkové dlažby. Podle úředního záznamu z téhož dne policejní hlídka zjistila, že rekonstrukci zajišťovala společnost K. s. r. o. (dále jen „K.“), přičemž obě společnosti se zabývají dopravou a přepravou. Pro výkon práce v areálu si proto najímá subdodavatelské společnosti, jejichž název se nepodařilo zjistit a ani na stavbě zastihnout jakoukoli odpovědnou osobu. Žalobce se prokázal platným cestovním dokladem a polským dlouhodobým vízem typu D MULTI s účelem 05 platným od 13. 10. 2016 do 16. 8. 2017, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky.
9. S žalobcem bylo proto téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut za účasti tlumočníka. Ve výpovědi uvedl, že přicestoval dne 4. 3. 2017 přes Slovensko do Polska. Poté pobýval od 4. 3. 2017 do 10. 3. 2017 v Polsku, kde pracoval na stavbě. Dne 10. 3. 2017 přijel do Prahy, a to za účelem práce. Jeho zprostředkovatel V. mu totiž řekl, že je potřeba, aby jel na pár dnů do České republiky, kde je potřeba udělat nějakou práci. Jelo jich z Polska 6 Ukrajinců. Zprostředkovatel se jmenuje V.. Ten mu měl dávat výplatu, měl slíbeno 4 000 zlotých za měsíc, zatím dostal jen zálohu na jídlo. Po příjezdu do České republiky dne 10. 3. 2017 začal ihned pracovat v místě svého zadržení. Bydlí v na ubytovně, náklady však neplatí, neboť měly být hrazeny z výdělků. Dále uvedl, že mu kamarád dal ještě na Ukrajině telefonní číslo na muže, který mu zajistí práci v České republice. Zavolał mu, on se představil jako V. a řekl, že mu zajistí práci v Polsku. Do Polska jel minibusem, kde ho vyzvedl nějaký muž. Jaká je to firma ani její název ale nezná. V. mu rovněž řekl, že polské firmy běžně vysílají pracovníky do České republiky. Je to legální a je stále zaměstnancem polské firmy. Práci mu zajistil V., ale docházel do ní už sám. Ve firmě M. byli nějakí Češi, kteří to tam vedli, a ty mu zadali práci. Byl to mistr, jeho jméno ale nezná. V České republice chtěl pracovat jen jeden víkend, jak to říkal V., a pak měl jet zpět do Polska. Dále uvedl, že má podepsanou smlouvu s polskou firmou, kterou předložil. Pracoval na základě písemné smlouvy z Polska. Neví, co je v ní napsáno, jen něco podepsal při vyřizování polského víza. Prý to bylo potřeba podepsat, aby dostal vízum. Na stavbě byli dva Češi, kteří je kontrolovali a říkali, co mají dělat. Docházku nikdo nepsal. Na staveništi byl podřízen vedoucím Čechům. Dostal od nich jen rukavice. Odměnu mu měl na konci měsíce předat V.. Dále uvedl, že je ženatý, má dvě děti. Celá rodina žije na Ukrajině. V České republice nemá žádné vazby. Žádné důvody mu v návratu nebrání.
10. Žalobce předložil v polštině sepsané osvědčení o záměru svěřeni výkonu práce vydané dne 23. 9. 2016 polskou společností P. – W. S., sídlem X. Tímto osvědčením uvedená společnost pro účely podání žádosti o polské vízum potvrdila záměr svěřit žalobci výkon práce od 5. 10. 2016 do 2. 1. 2017 a od 1. 6. 2017 do 29. 8. 2017, a to na pozici dělník

vykonávající práce v průmyslu s místem výkonu práce v obci S., případně na území celého Polska.

11. Součástí spisu je dále sdělení Úřadu práce ČR ze dne 17. 3. 2017, podle nějž nemá žalobce vydáno žádné povolení k zaměstnání, a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 6. 4. 2017, podle nějž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce žije v Z.. Dále jsou součástí správního spisu zprávy o zemi původu, z nichž ministerstvo vycházelo.
12. Dne 13. 4. 2017 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Toho žalobce prostřednictvím svého zástupce využil a dne 24. 4. 2017 se k věci vyjádřil tak, že vyhoštění by pro žalobce představovalo zásah do soukromého a rodinného života, a to právě s ohledem na probíhající válečný konflikt.
13. Dne 31. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci uložilo správní vyhoštění (viz bod 1 tohoto rozsudku). V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce od 10. 3. do 12. 3. 2017 pracoval v areálu společnosti H. jako zedník při pokládce zámkové dlažby bez povolení k zaměstnání (jak plyne ze sdělení Úřadu práce ČR), přestože pro tuto činnost podle § 178b zákona o pobytu cizinců povolení k zaměstnání potřeboval. Správní orgán I. stupně dále zkoumal, zda by rozhodnutí o vyhoštění nebylo nepřiměřené a dospěl k závěru, že nikoli. Žalobce se dopustil vědomého protiprávního jednání, které je v rozporu s veřejným zájmem. Délka neoprávněného výkonu práce byla sice krátká, avšak lze konstatovat, že žalobce jednal protiprávně v podstatě celou dobu svého pobytu na území České republiky. Žalobce si zde nevytvořil žádné vazby, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu. Délka vyhoštění byla stanovena na samé spodní hranici a doba k vycestování byla stanovena v dostatečné délce, neboť žalobce zde nemá žádné závazky, k jejichž vyřízení by potřeboval dobu delší. K žalobcovu vyjádření správní orgán I. stupně uvedl, že stanovisko Ministerstva vnitra svědčí o tom, že žalobci po návratu na Ukrajinu do místa jeho bydliště žádná újma nehrozí, což během výpovědi potvrdil sám žalobce.
14. Dne 12. 6. 2017 podal žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž vznesl obdobné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná v odvolacím řízení opatřila závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 6. 9. 2018, který předchází závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil a uzavřel, že vycestování žalobce do vlasti je možné. Poukázal na to, že jedinými nebezpečnými oblastmi jsou Luhanská a Doněcká a nic nesvědčí o jakýchkoli nebezpečích v místě pobytu žalobce. Součástí spisu jsou i zprávy o zemi původu, na nichž je stanovisko založeno. Dne 15. 11. 2018 podal žalobce prostřednictvím zástupce po nahlédnutí do spisu vyjádření, v němž opět nesouhlasí se závěry druhého závazného stanoviska. I na západní Ukrajině došlo k několika útokům ze strany Právého sektoru, při nichž byli zraněni civilisté. V důsledku války na východě země je negativně ovlivněno veškeré obyvatelstvo.
15. Dne 6. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde

tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
18. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
19. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
20. Soud v první řadě konstatuje, že obdobnými námitkami jako v nyní posuzované věci se již za obdobných skutkových okolností zabýval v rozsudku ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. 45 A 14/2018. Ze závěrů vyslovených v tomto rozsudku soud vychází i v této věci.
21. K první námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, zejména jde-li o skutečnosti ve prospěch žalobce, a proto je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména protokol o výsledku žalobce, jím předložené osvědčení o záměru svěřením výkonu práce vydané dne 23. 9. 2016, všechna vyjádření žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu.
22. Žalobce konkrétně namítá, že součástí správního spisu nejsou listiny svědčící o obchodním vztahu žalobceva polského zaměstnavatele a společnosti H.. Tento podklad však neměl správní orgán I. stupně důvod opatřovat, neboť žalobce do protokolu výslovně uvedl, že sice v Polsku pracoval, avšak neuvedl název polského zaměstnavatele, ani jej nezná. Pokud uvedl, že podepsal smlouvu s polským zaměstnavatelem, je třeba uvést, že předložený

doklad ze dne 23. 9. 2016 je pouze osvědčením o tom, v něm uvedená osoba má záměr ho po příjezdu do Polska zaměstnat a uzavřít s ním pracovní smlouvu. Pracovní smlouvu však nenahrazuje. Nadto je z výpovědi žalobce zřejmé, že osobou, která mu práci zajišťovala a vyplácela ho, byla výhradně osoba jménem V., s níž byl v kontaktu již na Ukrajině. I on však práci podle výpovědi žalobce pouze zprostředkoval. Tvrzení o existenci blíže neurčeného polského zaměstnavatele a o tom, že jím byl žalobce vyslán na pracovní cestu, žalobce nijak nedoložil. Žalobce ve správním řízení neuvedl ani jméno (název) polského zaměstnavatele, tím méně jiné důkazy o jeho existenci a vztahu s ním. Ani další podklady nesvědčí o tom, že by takový zaměstnavatel existoval. Z úředního záznamu ze dne 13. 3. 2017 plyne, že se na stavbě areálu společnosti H. nepodařilo ani zjistit, kdo je žalobcovým českým zaměstnavatelem, ani kdo žalobci na stavbě zadával práci a kontroloval ji. Podle zjištění hlídky Policie ČR tímto zaměstnavatelem však určitě nebyla společnost H., neboť ta si rekonstrukci svého areálu pouze objednala u společnosti K., která si stavební práce objednala od neznámých subdodavatelských společností. Pouze žalobce označil blíže neurčenou společnost M., ani ve vztahu k ní však žádné konkrétní tvrzení či důkazy nepředložil. Ani Úřad práce ČR neměl žádnou informaci o žalobcově pracovní cestě, jak to plyne z jeho sdělení ze dne 17. 3. 2017. Za daných okolností, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že žalobce vůbec nějakého polského nebo českého zaměstnavatele měl, nelze žalované vytýkat, že neopatřila důkazy o obchodním vztahu těchto dvou neznámých osob (společností). Jestliže mohl někdo vnést světlo do této otázky, byl to právě žalobce, který by měl nejlépe vědět a uvést, s kým údajnou pracovní smlouvu uzavřel a pro koho práci vykonával. Nic takového však žalobce s výjimkou předložení osvědčení ze dne 23. 9. 2016, které však není pracovní smlouvou ani nedokládá její uzavření, neučinil.

23. Na okraj soud dodává, že tvrzení o údajném polském zaměstnavateli pokládá za krajně nevěrohodné, neboť pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by o něm žalobce nepochybně uvedl na výslovný dotaz správního orgánu I. stupně při výslechu dne 12. 3. 2017 patřičné informace. Z jeho výpovědi navíc plyne, že mu práci v České republice zajišťoval a odměnu vyplácel výlučně zprostředkovatel V., nikoliv údajný polský zaměstnavatel.
24. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky; ostatně to potvrdil i žalobce sám. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce, učinil součástí správního spisu listiny dokládající dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem.

Provádění dalšího dokazování by již bylo nadbytečné. Ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznášel.

25. Námitka, že skutkový stav nebyl v řízení dostatečně zjištěn, je nedůvodná. Soud uzavírá, že tvrzení žalobce, že měl polského zaměstnavatele a že na území České republiky pracoval legálně v režimu pracovní cesty, je zcela nepodložené a jeví se jako účelové. Jako takové není způsobilé zpochybnit právní závěr žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Soud proto nepokládá za potřebné zabývat se podrobněji problematickou přeshraničního vysílání pracovníků, neboť má za prokázané, že žalobce do této kategorie nespadá.
26. Dále žalobce tvrdí, že Ministerstvo vnitra, resp. ministr vnitra nesprávně posoudili otázku existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt). Ani v tomto ohledu však soud neshledal žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce však žije v Z., kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Zakarpatské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
27. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by byl jako civilista pravděpodobně vystaven útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení netvrdil, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmu ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasazeno ozbrojenými operacemi, nýbrž v západní části Ukrajiny. Do této části země se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Naopak při výslechu dne 12. 3. 2017 výslovně vyloučil, že by mu při návratu na Ukrajinu mohla v souvislosti s válečným konfliktem, probíhajícím ve značné vzdálenosti od jeho bydliště, vzniknout jakákoli újma. V dalších vyjádřeních, v odvolání a v žalobě svá původní tvrzení žalobce sice popřel, neboť uváděl, že ozbrojený konflikt na východě země má negativní důsledky na všechny obyvatele Ukrajiny, avšak

neuevdl žádnou konkrétní újmu, která by měla hrozit právě jemu. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.

28. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, je nedůvodná. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce pobýval v České republice příliš krátce na to, aby si zde vytvořil jakékoli vazby či závazky; oproti tomu na Ukrajině má rodinu a bydlení. Nutnost vycestování tedy nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud tuto úvahu pokládá za dostatečnou a ztotožňuje se s ní. Ostatně i sám žalobce při výslechu dne 12. 3. 2017 uvedl skutečnosti, které jsou základem shora uvedené úvahy. Tvrzení o zásahu do rodinného a soukromého života se poprvé objevilo až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to ještě ve zcela obecné podobě, neboť žalobce ani nenaznačil, do kterého aspektu jeho soukromého či rodinného života mělo být napadeným rozhodnutím zasazeno.
29. Konečně žalobce namítl, že mu správní orgány neměly uložit správní vyhoštění, nýbrž pouze povinnost vycestování, jelikož se žalobce v České republice nedopustil žádného protiprávního jednání natož trestného činu. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území a jeho uložení nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se České republice nedopustil žádného protiprávního jednání, neboť zde pracoval bez potřebného povolení k zaměstnání. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Námitka je nedůvodná.
30. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. února 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce